

Latencia*

Az ágy nem nyújthatott többé vigaszt. Betegsége talán végső stádiumába érkezett, de magának sem volt hajlandó bevallani. Reggelente fejfőrcsével ébredt és égő fájdalmat érzett minden vizelési inger közeledtével.

Szemháján különös filmeket pergetett újra és újra. Egy fiú képe jelent meg mechanikus ismétlődéssel. Egy fiúé, ki alig volt több öt súlyos évnél, de úgy tűnt, ebben az öt esztendőben virágzik az élet, minden fájdalomával, csalódásával, hiába-
való vágyakkal és a testi szükségletek gyarló, elrejtethetetlen hieroglifáival.

(Egyszeri és ismétellhetetlen.)

Bénulás teljes odaadással, emlékképek rükvercben, a fájdalom mocska önnön arcába vágódott. Hideg víz a poros asztalon. Vizes légy a száraz pohárban és immár a tudatban. A televízióban egy régi, elcsépeelt spagetti-western, de Morricone, az egészen más. És Verdi! Az álom, mely mézes hazugságokkal kecsget, most távol járt a test ketrecétől, egy nő képe, egy ismeretlen asszonyé, húsába égetve a halott nővér utáni gyermeki sóvárgás minden reményvesztettsége.

(Föl kéne kelni, és inni egy pohár bort, kiszáradok.)

És úgy döntött fölkel, kezében gyűrött lapokkal Joyce Ulyssese, a szem rezzenéseiben el nem pőfékelt cigaretták füstjelei. „Miért a távolság, ha egyszer úgyis az élet végére érünk?” – kérdezte önmagától, s úgy sejtette az emberi fajra mért bibli-
kus stációk bizonyos fokú megnyugvást jelenthetnek azok számára, akik reggel fölébrednek és eme hatalmas Glóbuszon besétálnak az önbecstelenítés csapdájába. A fürdőszoba jégszín csempéi hívnak vagy ez már a Fehér Ruhás Hölgy mézédés kecsgetetése?

(„A három kurva. Ajjaj!”)

Talán nem is lényeges semmi, talán a táj festmény, az a piszok a csempe tört erezetén gyehennai illúzió és talán a belülről fakadó sárgás folyó sem több az emberi elme felfoghatatlan megcsúfolásánál. De akkor miért menekült egy nő egy férfi karjaiba még az Édenkert gyümölcsfái között, hagyjuk a bordát, ez testi szükséglet volt, a lét legelső folyamából leszen a testvériség rendje, mely századok talpa alatt szétszéledt a négy égtáj felé.

Valaki meghalt egy ügyért, melyben hitt, később milliók pusztultak egy ügy miatt, mely nem volt a sajátjuk.

De egy örült hitte.

(„Mely általános, kéttagú egységgel lehetne létező vagy nem létező tulajdonságainak összességét kifejezni?”)

Láttam házakat az est bársonyán pihegni. Láttam ablakok mögött rekedt asszonyokat és férfiakat. Ha egy gyermeket magára hagyysz, sírni kezd a sötétben, hát sírjon az emberiség is, ugyanis Isten magára hagyta.

* Az idézetek James Joyce *Ulysses* című művéből valók.

Ne értsenek félre. Nem vagyok hívő. És a deista filozófiát sem vallom. Csupán átutazó vagyok önnön tudatomban. Felhő a horizont ajkán, elmúlás az öröklét cirkuszában. Egy lámpás, melyben a Dzsinn nem teljesít kívánságokat.

(„A szellemi tevékenységnek miféle munkarendje volna megvalósítható ezzel párhuzamosan?”)

A kérdés feltételezett. Aki ismeri a választ, szóljon, ugyanis úgy tűnik, süllyedünk. Ki-ki a maga szigetén.

Mint több milliárd elátkozott Robinson.

